

denki tartozik és nem lehetetlen, hogy ez egyszer kiderül, hogy a megmozdíthatatlan fenyők és az életünkbe behajló bátortalan szigetek hirtelen ragyogni kezdenek és az alánk gyűrt hazug lepedők boldog nedvességgel telnek meg. Hátha ki tudnálak vinni innen. Térdemre tette a kezét és megkért, hogy lőjjek. Kétszer lőttem. Vajon melyik az igazi? Az egyik egy pipacs makulátlan szárába fúródott. Aztán kiszedtem magamból is az éles lövedéket és megnéztem az aula üvegcserepein átszűrődő fényben. Úgy tettem, mintha nem tudnám, melyik kezemmel tettem. De nem, nem is a missziós munka volt az oka, azzal megbíztak és csupán felelőtlenségemben vállaltam, hanem az igazi, a Nagy Misszió, mely minden pillanatban egyenlő volt velem, azokkal a tevékenységeimmel, melyeket ugyan mindenki szeme láttára végeztem, ám értelmükre soha nem derülhet fény.

KA-, KARAVÁN!

A mesterdálnok kiitta poharát és súlypontját a prüszkölő rénszarvasok bőrére helyezte. Ajka kissé megduzzadt, a repülőtér felől fagyott arcú bambuszholdok közeledtek. Afrikára, rád, és a rendőrök felfújható gumimellényére. Majd ha fölkészülök, mondta a kémiantárnak, egy kacsatollal kettészelem a sapkádat. Nem jutottak el a múzeumig, azt hiszem, Cleveland után elfogyott a hó.